

EW.3141.11870.2017

Poznań, dnia 12 marca 2018r.

Pan

Dotyczy : należności za nieopłacone postoje pojazdu

W odpowiedzi na Pana pismo z dnia 10 października 2017r. w sprawie należności z tytułu stwierdzonych w strefie płatnego parkowania w Poznaniu nieopłaconych postojów pojazdu o numerze rejestracyjnym przepraszam za nie udzielenie odpowiedzi w stosownym terminie i jednocześnie uprzejmie wyjaśniam, co następuje :

Poprzednie stanowisko Zarządu Dróg Miejskich w Poznaniu w kwestii zasadności domagania się wnieśnienia opłat za parkowanie w opisanych sytuacjach wynikało ze stanowiska Naczelnego Sądu Administracyjnego, który podzielał taki pogląd w swoich wyrokach z dnia 29 stycznia 2014r. sygn. akt II GSK 1769/12 oraz z dnia 27 sierpnia 2015r. sygn. akt II GSK 1135/14, a także Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego według wyroków z dnia 30 września 2015r. sygn. akt I SA/Sz 624 oraz z dnia 30 września 2015r. sygn. akt II GSK 623/15. Powyższe stanowisko zajęła Rada Miasta Poznania w uchwale nr XXXVI/620/VII/2016 z dnia 18 października 2016r. w sprawie skargi wniesionej przez Panią K. N. na Zarząd Dróg Miejskich w Poznaniu. Skarżąca kwestionowała konieczność uregulowania opłaty za postój pojazdu zaparkowanego poza miejscami wyznaczonymi jako strefa parkowania. Skarga ta została w podjętej uchwale uznana za niezasadną. Ponadto należy podkreślić, iż Rada Miasta jest organem stanowiącym gminy, natomiast organem wykonawczym jego postanowień pozostaje Prezydent Miasta Poznania, sprawujący funkcję zarządcy dróg mieszczących się w granicach Miasta oraz wierzyciela należności powstałych w wyniku odnotowania nieopłaconych postojów pojazdów w strefie płatnego parkowania w Poznaniu. Zarząd Dróg Miejskich natomiast występuje w imieniu Prezydenta Miasta Poznania jako podległa jednostka organizacyjna, sprawująca funkcję zarządu drogi. Z tego względu kierownictwo tej jednostki jak i jej pracownicy pozostali zobligowani do stosowania przepisów uchwalonych przez w/wym organ stanowiący.

Odnosząc się do powyższych kwestii w oparciu o wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 21 czerwca 2016r. (sygn. akt II GSK 233/15) należy stwierdzić, że – zdaniem Sądu - nie jest prawidłowe przyjęcie, iż w strefie płatnego parkowania opłaty za postoje można pobierać na całym wydzielonym obszarze strefy, a nie w wyznaczonych miejscach. Z regulacji prawnych zawartych w ustawie o drogach publicznych wynika obowiązek ponoszenia opłat za parkowanie pojazdów samochodowych w strefie płatnego parkowania. Został on

ustanowiony w art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy i doprecyzowany w art. 13b ust. 1, według którego opłaty pobiera się w strefie, lecz w wyznaczonym miejscu. W ocenie NSA z treści obu przepisów wynika, że utworzenie strefy wiąże się z obowiązkiem wyznaczenia w niej miejsc dla parkowania pojazdów, a opłaty pobiera się wyłącznie za postój w wyznaczonym w strefie płatnego parkowania miejscu. Sąd wyraził też pogląd, że nie do zaakceptowania jest stanowisko, iż cała strefa płatnego parkowania może być uznana za „miejsce wyznaczone” w rozumieniu przepisu art. 13b ust. 1 ustawy o drogach publicznych. Jednocześnie wskazano, że analogiczne stanowisko co do możliwości pobierania opłat za postój pojazdów tylko w wyznaczonych miejscach zajął Naczelny Sąd Administracyjny w wielu innych wyrokach (z dnia 20.12.2012r. sygn. akt II GSK 1852/11, 25.11.2014r. sygn. akt II GSK 1648/13, 10.12.2015r. sygn. akt I OSK 2356/15 i 17.02.2016r. sygn. akt I OSK 2931/15).

Powyższy pogląd poparł Naczelny Sąd Administracyjny podejmując w składzie siedmiu sędziów w dniu 9 października 2017r. uchwałę (sygn. akt II GPS 2/17), w której sentencji orzekł, iż opłatę za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania pobiera się od korzystającego z drogi publicznej wyłącznie za postój w odpowiednio wyznaczonym do tego miejscu.

Z dokumentacji fotograficznej wykonanej na okoliczność stwierdzenia nieopłaconych postojów określonego na wstępie pojazdu wynika, że miejsca, w których został zaparkowany nie były wyznaczone w strefie płatnego parkowania, wobec czego i w myśl przytoczonego wyżej orzeczenia należności z tego tytułu nie podlegają egzekucji. W związku z tym uprzejmie informuję, że wystosowane do Pana upomnienie nr Up. 350.939 z dnia 26 maja 2017r. zostaje anulowane.

Naczelnik Wydziału
Windykacji Należności Administracyjnych

mgr Hanna Włodarczyk